

Druga strona postępowania odwoławczego: TW

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 5 ust. 1 lit. a) i art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91⁽¹⁾ (rozporządzenie nr 261/2004) należy interpretować w ten sposób, że za zmianę planu podróży, na porównywalnych warunkach, do miejsca docelowego, którą obsługujący przewoźnik lotniczy musi zaoferować w przypadku odwołania lotu, należy uważać również lot repatriacyjny realizowany w ramach władczej działalności państwa, jeżeli obsługujący przewoźnik lotniczy nie może uzasadnić prawa do przewozu pasażera, ale w tym celu mógłby zarejestrować pasażera oraz pokryć koszty, a ostatecznie realizuje lot tym samym samolotem i w tych samych godzinach lotu, które byłyby pierwotnie przewidziane dla odwołanego lotu, na podstawie umowy zawartej z państwem?
- 2) Czy art. 8 ust. 1 rozporządzenia nr 261/2004 należy interpretować w ten sposób, że pasażerowi, który sam rejestruje się na lot repatriacyjny, wskazany w pytaniu pierwszym, i uiszcza w tym celu obowiązkową opłatę na rzecz państwa z tytułu kosztów, przysługuje prawo do zwrotu tych wydatków wobec przewoźnika lotniczego, wynikające bezpośrednio z rozporządzenia nr 261/2004, nawet jeśli koszty nie składają się wyłącznie z kosztów samego lotu?

⁽¹⁾ Dz.U. 2004, L 46, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour d'appel de Paris (Francja) w dniu 25 stycznia 2022 r. – SOGEFINANCEMENT/RW, UV

(Sprawa C-50/22)

(2022/C 191/16)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour d'appel de Paris

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: SOGEFINANCEMENT

Strona pozwana: RW, UV

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w świetle zasad pewności prawa i autonomii proceduralnej państw członkowskich zasada skuteczności sankcji wynikająca z art. 23 dyrektywy 2008/48/WE⁽¹⁾ sprzeciwia się temu, aby sąd nie mógł uwzględnić z urzędu przepisu prawa krajowego wynikającego z art. 14 wspomnianej dyrektywy, opatrzonego zgodnie z prawem krajowym sankcją nieważności umowy, po upływie przysługującego konsumentowi pięcioletniego terminu przedawnienia do żądania unieważnienia umowy kredytu w drodze wniesienia powództwa lub w drodze podniesienia zarzutu?
- 2) Czy w świetle zasad pewności prawa i autonomii proceduralnej państw oraz zasady dyspozycyjności zasada skuteczności sankcji wynikająca z art. 23 dyrektywy 2008/48/WE sprzeciwia się temu, aby sąd nie mógł orzec nieważności umowy kredytu po uwzględnieniu z urzędu przepisu prawa krajowego wynikającego z art. 14 ww. dyrektywy w sytuacji, gdy konsument nie wysunął takiego żądania unieważnienia ani nawet nie wyraził na nie zgody?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylająca dyrektywę Rady 87/102/EWG (Dz.U. 2008, L 133, s. 66).